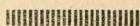

А чорти (вони у всесвіті мають свої леговища, як крокодили на землі) переловлюють ці радієві небесні й пекольні конфлікти, й регочуться, регочуться, як ще не реготалися від початку світа:

Ха-ха-ха-ха... А то раз нам удалось!

З ТВОРЧОСТИ МОЛОДИХ.

Калина Дубравська.

ПАНАХИДА.

(Фрагмент).

У церкві стиск. Спітнілі чола, зашарілі лица. Тісно, один біля ондного стоїть товпа... З проповідниці громом падають слова сміливі... рвучкі. Рука вказує на замаєну посеред церкви могилу.

— „Ті, що здається ще так недавно були з нами, наші брати наші сини, підпора немішної старости — поклали своє молоде, буйне життя за Справу!“

— Не чую дальших слів, бо біля мене зривається чиєсь пристрасне хлипанне. Це старенька бабуся притулилася до стіни в риданні.

А слова падають — падають, та я вже не слухаю патосної мови промовця. Зі старечих, померклих очей бабусі, пливають вимовніші від усякого слова — сльози...

Задивилася я в добряче, втомлене обличчя, й забулася на хвилину. Негайно сіпнув мене хтось за плече. Це товаришка Маруся, що на цей день грає роль моєго опікуна. Я в перше в незнаюму місті, а вона мій поводитир.

— „Ходи! Заждемо в кутку, поки люди вийдуть і вернемо оглянути могилу“.

...Розколисаною, повільною рікою котилися товпа до дверей. На деяких обличчях задума, смуток, на інших вже й зник усякий слід панахиди... З надвору долітали веселі вигуки дівчат, та плач малої дитини.

— Ми переждали хвилину й завернули до могили... Висока вся в смерчині й квітах, маєстатично, гордо, піднімала вона березовий хрест, прикрашений густо вишиваними рушниками.

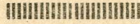
Я назвалаб її пишною.

Так! Вона пишалася своїм багантвом, — зовнішнім убором: гордим хрестом у рушниках, зеленими боками й майстерно плетеними вінцями та рядами чудових, розцвілих вазонів... хоч скривала тільки холодну, камяну долівку.

...І нагадалися мені похилі могилки з запалими в землю боками, що розсіяні на пригорбі за вбогим селом, тулилися до себе розгойданими в вітрі хрестами.

Вони теж могили, таких же синів, що поклали молоде життя за Справу.

Тільки ніхто не говорить над ними патосних, зворушливих промов, ані не вкриває їх пахущими, годованими в покоях квітками. Цілим їх багатством — червені, пільні маки й дрібна птичка, що в одинокім зеленім кущику, співає свої ранні молитви за цих, що стали гордістю маленьких, сірих могилок, та сплять глибоко під похилими, березовими хрестами...

Б. І. Аншинович.

Людина.

Ніч темна, оливяна, зимна, люта, чорна,
лиш вітер обертає хмар важенні жорна.

Лиш срібна смерть іде в садиби на жнива
й кугикає кугач, лулукає сова.

Мов кінь в розгоні вихор перед прямою брами
стає й скрепочуть ланцюги й дубові трами

Лиш рвучий подув торгає похмурий тїнь,
що сволокам втекти не хоче в далечїнь.

Як сийво місяця з-за хмари піднеслось,
бач: перед брамою стоїть самітний хтось.

„Незнаний приятелю мій, навіщо ждеш,
здивлений в покрівлю хмурих, сивих реж?”

Навіщо неспокійний зір підносиш зчаста?
„Я жду, бо замкнене за брамою є щастя.“

„Як довго, гей як довго, сїрий друже, ждеш?
Чи день, чи два, чи три, чи може тиждень теж?“

„Не тямлю вже, як довго, від безвічних літ,
вже від коли колишеться на осі світ.“

„Скажи твоє імення брате мій, що ждеш
так довго, довго, довго, цілий вік безмеж,

що навіть згорбилась тобі з утоми спина,
скажи твоє імя!“ — „Моє імя: людина.“

